

troet Gods, overfor hvilket der ogsaa haves Ansvar for, hvorledes det bliver anvendt.

At bruge Grovfilen, som vedkommende Husmoder mener at være et nødvendigt Redskab til uudviklede Mennesker, er vist en fejl Kurs at tage, thi det virker næppe forædlende. Jeg tror derimod snarere, det gunstige Resultat opnaas derved, at Landsbykonen er lige saa sentimental overfor sine Piger af simple Herkomst som overfor Frøknerne.

Naar Talen er om at tilvejebringe et hyggeligt og indholdsrigt Familieliv efter endt Arbejde, da kan jeg ikke indsé, der kunde være noget til Hinder for, selv om ikke Pigerne var musikalsk uddannede, at ogsaa Folk af ringere Byrd kunde have godt af at overvære en god Oplæsning og drøfte det læste efter bedste Evne. Her, tror jeg, er en vid Arbejdsmark for Husfædrene og Husmødrene at tage Vare paa; thi mange af de Piger, som have haft Lejlighed til, om kun flygtig, at erhverve nogle gode Indtryk, trænge uvilkaarlig til at faa den Spire udviklet videre, for at den kan vinde Fremgang, at den ikke skal sygne hen og visne i Opvæksten; men da Midlerne som Regel ikke strække saa vidt, at Pigerne selv kunne se sig i Stand til at søge Steder, hvor der kunde findes Næring og Fremgang for en bedre Livsudvikling, saa kunde der ganske sikkert ad denne Vej raades Bod paa mange Savn.

Med Tanken henvendt paa disse Undtagelser, der, Gud ske Lov, ikke ere saa helt faa, er det, jeg ser noget farligt i den Reform, omtalte Landsbykone ønsker indført, da de bedre Hjem i saa Fald ville blive spærrede for disse.

Hermed er det ikke min Hensigt at gjøre Indsigelse imod, at Frøknerne skulle ud og prøve deres Kræfter; nej, tværtimod vilde det være gavnligt, om de kunde bevæges til at optage lidt legemligt Arbejde, derved vilde baade *Arbejdet* og *Arbejderne* stige en Del i deres Agtelse, og først da kunde de saaledes uddannede praktiske Fruer ret forstaa at skønne paa Arbejdets Værd.

Jeg er ikke blind for, at der des værre gives en Del, der nok finde sig bedst tilfredse paa deres Kamre, afsondrede fra Familien, overladte til sig selv og sine egne Forlystelser, der ikke altid ere af den bedste Art —; overfor saadanne vil jeg nok indrømme, „lad dem prøve, de kunne undværes“, da den, som ikke vil høre, maa føle; men lad det endelig ikke gribe videre